

CARTA DOMINICAL

8 D'OCTUBRE DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA Experiències del límit (2)

Tal com diem, recentment hem viscut grans sacsejades causades per fenòmens naturals, que desvetllen profundes preguntes a l'interior de les persones més sensibles i despertes. Preguntes profundes que no podem obviar, si és que ens importa no solament afrontar en la pràctica aquestes crisis, sinó també viure lúcidament. Volem viure aquests moments (i l'existència en general) amb sentit, sense enganys, en plenitud, encertant en la valoració de projectes, persones i programes, sabent respondre als qui ens ofereixen solucions o respostes falses.

Qualifiquem aquestes experiències com a “experiències límit”, perquè són vivències que hom troba generalment d'una manera sobtada, posant davant els nostres ulls i la nostra consciència les fronteres de les nostres capacitats humanes. De manera semblant com passa a alguns ocells que van volant tan tranquils cap a l'interior d'una habitació i de sobte s'estavellen contra el vidre de la finestra que no havien vist. O com l'insecte atrapat en una caixa, que ensopega repetidament amb les parets, volent-ne escapar. O com l'experiència tan humana del qui va vivint confiat en la seva salut i de sobte li descobreixen una malaltia crònica i incurable...

Aquestes experiències fan patir. Però això no vol dir que siguin necessàriament negatives. Tot el contrari: són lliçons de realisme, de coneixement de l'home i d'un mateix en concret.

De moment són un just correctiu a aquell eslògan que sona molt bé, repetit tantes vegades per a donar ànim i confiança, especialment a la gent jove: “Aconseguiràs el que et proposis”, “no posis límit als teus

somnis”, “ets amo de la teva vida”. Són paraules que, a més de ser falses, poden produir l'efecte contrari al que pretenen: quan sobrevé el fracàs, l'experiència del límit, és molt probable que trobi la persona desarmada per a encaixar la realitat i poden provocar reaccions negatives, com ara, greus complexos de culpabilitat o descoratjaments destructius. Aquests “eslògans” es corresponen amb la confiança cega en els recursos humans per a fer progressar la humanitat.

Però la millor educació i formació per al futur és no enganyar-nos, sinó partir de la realitat, sempre ambigua, que cal saber assumir. Una cosa és creure que tot té solució i una altra cosa viure amb esperança.

D'altra banda, com ja hem assenyalat, les experiències del límit provocades per fenòmens naturals són ocasió perquè alguns hagin tret del seu interior el millor d'ells mateixos i ajudin les víctimes per a buscar junts solucions. En aquest sentit es poden considerar “providencials”, perquè són ocasió d'autèntic progrés humà.

Saber viure experiències de límit és un dels trets més clars de maduresa. Alhora és un dels signes d'autenticitat de vida cristiana. Els damnificats en els desastres naturals són els més provats en aquest sentit. Hem sentit una santa enveja quan trobem persones “instal·lades” en el límit, sotmeses a una incapacitat crònica, víctimes d'un sofriment permanent, però que no han perdut l'alegria, continuen somrient i estimant.

Tenen un secret, que tots hauríem de descobrir.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat